

PREGÓ FESTA MAJOR DE MOJA 2019 (Teresa Miralles i Rosa Montserrat)

Salutació (totes dues)

Bona vesprada a tothom i gràcies per la vostra assistència.

Presentació

Sóc Teresa Miralles Pedro, nascuda a les Cabanyes i vaig venir a Moja l'any 1964 quan em vaig casar amb el fill gran de Cal Barber, en Josep Tort Marcé. Des de llavors, he estat vinculada a diverses entitats de forma directe i col·laborant amb d'altres (en temps on les dones no podíem estar al capdavant)

Sóc la Rosa Montserrat Segura, filla de Moja de cal Mitjans. Encara que tothom m'anomena Rossi i us explicaré perquè. De ben jove, vaig anar a despatxar a Cal Forner, la dona del Mitjans es deia Rosa i el senyor Josep em va dir que a mi em dirien Rossi perquè no ens confonguessin.

La veritat és que jo sóc aquí per veure si la Teresa fa un bon pregó, (a primera fila)

Perquè fem el pregó

És de suposar que ja us imagineu què fem aquí dalt. Doncs sí, fa uns dies ens van venir a veure les persones que formen la comissió de festes, i, per sorpresa nostra, ens van fer la proposta de fer el pregó de la Festa Major. Després del primer instant, on s'amunteguen raons per declinar l'oferta, ens vàrem fer un mirada i totes dues vàrem pensar el mateix: som dones, una mica grans, però que encara tenim moltes coses a fer, dir i explicar. Estem orgulloses de ser dones, de ser actives fins avui i fer coses pel poble, llavors, perquè no podem fer el pregó?

Segurament una altre reflexió que us esteu fent és, per què les dues?

Creiem que la comissió ha pensat que si ens feien la proposta en conjunt, tindrien més possibilitats que diguéssim que sí, (**són espavilats aquests**). Nosaltres dues sempre ens hem donat recolzament i una per l'altre, que si tu, que si jo..., vinga va, sempre acabem donant el pas endavant.

Som conscients que no som il·lustrades per poder estar avui aquí davant vostre i potser fer un pregó com cal... però aquí tenim una bona pregunta: com ha de ser un pregó com cal? **Cadascú el fa a la seva manera, home.**

La nostra manca de grans estudis, no ens ha privat de ser actives, no hem volgut ser mai conformistes i que això ens privés d'actuar, sinó més aviat al contrari: sempre creient en les nostres capacitats i possibilitats, treballant amb senzillesa i naturalitat. També ens cal dir, que hem tingut la sort de creuar-nos pel camí amb moltes bones persones de les

quals hem pogut aprendre..., al principi escoltant molt, (que és la millor forma d'aprendre)

Així doncs, anem per feina?

Iep.... que jo soc aquí per veure que ho facis bé. I de moment ja portes un bon rotllo...

Pregó

Quan et donen l'oportunitat de redactar un pregó, de les primeres coses que fas és revisar records, remenar papers vells i recordar vivències, algunes d'elles, que gairebé estaven oblidades.

Moltes d'aquestes experiències et desperten nostàlgia i d'altres t'arrosseguen somriures, tornar a recordar com n'érem d'atrevides o com havíem fet no sé què, son vivències que perviuran dins nostre i que algunes, doncs no podríem pas totes, volem compartir avui aquí amb vosaltres. **Ha estat bé riure juntes.**

Si reflexionem una mica sobre l'evolució del món, podem dir que les dones hem avançat molt. Nosaltres dues, per exemple, tenim una trajectòria ben diferent.

De jove, quan la meva mare es va morir, em vaig haver de posar a treballar per ajudar a casa. Però quan hem vaig casar, va ser a l'inrevés, vaig haver de deixar de treballar per dedicar-me a la casa, la família, i no he tornat a treballar fora de casa.

En això jo vaig estar més de sort, i vaig poder estudiar fins al batxillerat, combinant-ho amb la feina a Cal Forner, i fins avui encara treballo. Aquesta situació m'ha donat més independència econòmica. Un cop va faltar la meva mare, també em vaig ocupar de les coses de casa.

Tal i com he dit a la meva presentació, vaig arribar a Moja al 1964 a casa del Cisco barber, un mesos abans de la Festa Major, i el que em ve a la memòria, només són balls matí i tarda, molt diferent de les propostes que ara fa la comissió de festes.

...deixa estar, no feien gaire cosa per la Festa Major. Passaven els administradors que recollien alguns diners, feien balls i 'jalos'... això sí, aquells dies no es parava de menjar. A casa, la mama matava pollastres i ànecs, i feia canelons. Vinga menjar! I clar, es treien els millors vestits per lluir bé...

Em ve a la memòria l'Orquestra Melodia, on hi cantava el Ramon Calduch, mira que era guapo! I després es deixava veure pel local (per delit de les més joves i no tant joves).

En aquells anys, els Canaris gestionaven el bar de local, i un dels moments més esperats, era quan l'orquestra tocava el pasodoble 'Islas Canarias', en aquell instant, algú s'encarregava d'avisar al Ventura i la Juana, i tothom deixava la pista buida perquè ells

poguessin iniciar el ball. Ens agradava molt veure com ballaven de bé, i era un moment molt emocionant.

Durant aquells anys, el paper de la dona era cuidar-se de la casa i dels fills, era molt difícil participar de les decisions, només es podia de portes endins. Tanmateix això no vol dir que nosaltres hi estiguéssim conformes... ens tocava paciència, els canvis eren a prop.

Mentre els nostres marits i parelles es reunien per organitzar els actes de les festes, nosaltres ho deixàvem tot apunt perquè aquestes fossin un èxit portes endins, (recordo la feineda a la cuina i, perquè no, també ens agradava que ens elogiessin pel nostre bon saber culinari). Val a dir que en aquells temps, l'orquestra que tocava aquell dia es repartia per les cases a dinar, i sempre es convidava els mossens que deien l'ofici... però **ahora de rentar els plats... tots al cafè...**

Ens vam haver d'espavilar per tenir carnet de cotxe, una per poder treballar, l'altre per dur els nens a l'escola... no era com ara, que tenim al poble una bona escola plena de reconeixements i mèrits.

La nostra inconformitat i paciència va tenir la seva recompensa amb l'arribada de la democràcia, ara hi havíem de posar de la nostra part, doncs ningú ens regalaria res. Va ser en aquesta època que vàrem començar a coincidir més i a compartir complicitats. Des del primer moment, es van començar a fer reunions de veïns i **veïnes**, on les aquí dalt presents, a més de defensar el que es considerava millor pel poble, defensàvem els drets de les dones i la seva implicació més directa en la societat, volíem allò que anomenem igualtat, ahora que volíem recuperar la cultura catalana, les nostres tradicions populars i l'ensenyament.

Es feien reunions a la barberia, als garatges de les cases, amb persones que pensaven de manera diferent, però que tenien clar, que la seva participació podia servir per canviar les coses: hi havia moltes ganes de fer coses. I allí hi érem nosaltres dues, donant la nostra opinió i sent escoltades com una més del grup, pensant per nosaltres mateixes com sempre havíem fet, però ara fen-t'ho en veu alta, davant de tothom, i això també, amb el suport dels de casa.

(malgrat que en algun moment encara t'havies de mossegar la llengua, encara no es podia explicar tot... i avui en dia, encara s'amaguen coses).

Tot això no xoca amb la idea que a continuació us vull explicar: jo soc creient i aquesta fe la compartíem amb el meu marit, el Josep. Les meves creences religioses no tenen res a veure amb les meves idees polítiques: sempre he entès una església més propera al poble i així m'agradaria que fos, com també, entengués els canvis i el paper tant important de la dona a la societat.

Cap al 1978 ens van demanar de col·laborar com *acollidors de promesos* al grup de matrimonis de l'Arxiprestat de Vilafranca del Penedès. En aquest espai, hi vàrem treballar conjuntament amb 40 parelles més de Vilafranca i Sant Sadurní, i entre els capellans que ens donaven suport (tutela) i havia el Cisco Pardo, avui convertit en bisbe de Girona. Aquestes trobades d'acolliment, ens van permetre conèixer persones de tota mena, amb diferents maneres de concebre la vida, circumstància que ens va enriquir molt com a persones.

Val a dir, que vàrem fer franquesa amb vàries d'aquestes parelles, i en molts casos un inici d'amistat. Era molt gratificant trobar aquestes persones a les que havíem fet d'acollidors, i que venien a saludar-nos allí on ens trobaven. Ens donava la sensació que havíem fet bé la nostra feina, i això ens feia més forts com a matrimoni.

Llavors ja teníem dos fills, i el meu marit ja havia passat uns anys com a president de la Societat Cultural Sant Jaume de Moja, en aquells moments, l'eix cultural del poble, amb tota la dedicació que això comportava (i la passió que hi posava ell). Tots sabeu que n'era un enamorat, de Moja i la seva gent. Vaig compartir la meua vida amb un home que no sabia estar quiet, i suposo que es van ajuntar el pa i la gana.

Al 1972 em vaig casar amb el Rafecas, va venir a fer de pubill a Cal Mitjans, i molts no sabien que és el germà petit de l'Aurèlia de Cal Maginet. Aviat es va implicar en la Societat Cultural Sant Jaume i va ser regidor de l'Ajuntament. Després es va dedicar a fer maquetes (a l'església en podeu veure alguna mostra) i ara de gran es dedica a l'hort.

Durant força anys he fet de catequista, activitat que feia fins l'any passat, i encara ara soc membre del Consell Pastoral. Sempre ha estat molt gratificant treballar amb nens, doncs les seves veritats i visió de les coses, són molt senzilles i t'ajuden a observar de manera diferent.

Arriben els anys 80, on encara es generen més moviments associatius. El primer d'ells, serà la creació d'una candidatura independent per presentar-se a les eleccions municipals. Van ser moments intensos, amb múltiples reunions i llargs debats fins que vàrem arribar a l'acord de presentar una llista: no podíem desapropiar l'oportunitat que ens donava la democràcia de servei als nostres veïns i a nosaltres mateixos, sense donar-nos compte del tot, n'acabàvem de fer un bon exercici. En aquest període de temps, els Joseps, la Rosa i jo, encara vam enfortir més la nostra amistat, lligam que ens va dur a compartir molts dissabtes al vespre, amb uns sopars plens de converses que provocaven somriures i franquesa.

Va deixa.... que això no interessa a ningú...

Osti tu... encara recordo com anàvem a demanar el vot per les cases, com ens feien passar fins la cuina i trobaves a la gent sopant, i t'oferien un mos.... d'una casa sortíem amb pudor a sardines i de l'altre un bon glop de vi, i es clar, en alguna gairebé ni ens

obrien... però nosaltres érem allí perquè crèiem en allò que fèiem i perquè encara ara pensem que s'han de fer coses pel poble.

Som d'aquelles que pensem que s'ha de perseguir allò que realment vols... et pots equivocar, i és clar que sí, però això no t'ha d'impedir lluitar per allò que creus i per donar forma a les teves il·lusions.

Molta gent fent petits esforços pot ajudar a canviar moltes coses, i nosaltres hi volíem ser, **hi havíem de ser.**

Hi ha molta feina per fer, i colze a colze, sumant esforços i braços, serà tot més planer, **hem de saber buscar la implicació de la gent.** Treballar pels altres no és cap càrrega, ans al contrari: gaudir d'una complicitat o d'un gest d'agraïment, no té preu, **i crea uns llaços de confiança i amistat, com ens a passat a nosaltres dues. (PETÓ)**

Com canvien les coses quan sabem on anem. Necessitem persones que convencin amb el seu esforç, amb la seva actitud, individus amb compromís i criteri, que promoguin la solidaritat. Si sabem transmetre aquests valors als nens, dins la família, a les escoles, a les places mentre juguen... la tolerància per davant el individualisme, i tindrem molt de guanyat, **ells són el futur.**

Durant uns anys es va provar de fer un grup de teatre, una de les nostres distraccions quan érem joves era fer teatre, i vam pensar que podia ser una bona fórmula pels nens i nenes del poble. La idea va sorgir al 1984. La vàrem elaborar entre un grup de persones que preteníem fer passar unes bones estones als nois i noies, alhora que amb aquesta activitat aprenien a expressar-se millor, pujar a un escenari i actuar davant la gent adquirint millor confiança, i també estimulaven la memòria i l'hàbit de la lectura. Una mostra d'aquesta realitat és com el teatre s'ha convertit en un ús habitual a les escoles.

Aquesta iniciativa va durar uns quants anys, amb lectures dalt de l'escenari del vell local, continuats assajos i finalment la posada en escena. Molta gent hi va posar el seu granet de sorra: construcció escenaris, tria de texts, roba, direcció... una experiència que hauríem de provar a tornar iniciar.

Si donaaa... a veure si ara et tornaràs a embolicar en un altre projecte!... ja ho faran els mes joves això!... va tira, que sinó no acabem avui.

Un altre bon record, son les nits a la fresca, ens reuníem uns quants veïns i veïnes ... trèiem les cadires al carrer, i les apartàvem quan passava un cotxe, que era de tant en tant i sempre conegut. D'aquelles trobades al voltant de la Plaça de l'Ametller, i amb les ganes que tenia la gent de compartir vivències i festes, va sorgir la idea d'organitzar la festa del Plaça de l'Ametller. El què havia començat amb xerrades a la fresca, on un treia una mica de beure o quatre coses per compartir, va acabar amb la idea de fer-ho una mica més gran. Doncs així va anar, els uns pels altres, l'any 1989, **(me'n recordo perquè**

aquell any es va casar el Pep Clua) vam ser els veïns del barri, amb aquell esperit de cooperació, que ens vam unir per muntar una festa. Una festa que encara avui perdura, gràcies als fills dels que un dia ho van iniciar. Aquest compromís, aquest any ha obtingut un reconeixement per part de l'Ajuntament d'Olèrdola amb el premi Rossend Montané.

Encara conservo el primer programa que va dibuixar la Sussanna, i quan vam acordar portar el grup Montepé... una festa 'por todo lo alto'. Ens dividíem la feina, posant moltes ganes perquè tot sortís bé. Una festa de barri. Aquí és on es torna a demostrar que amb la cooperació de tots es poden fer moltes coses del no res, amb empena i bona voluntat, la gent mou muntanyes.

Ara us n'explicaré una de bona: Volíem fer una festa sonada, i ens va sorgir l'oportunitat de portar la decoració d'un dels carrers de Gràcia, doncs les festes coincidien en les mateixes dates. Nosaltres, amb tota la il·lusió, amb la furgoneta del Cornellà, vàrem anar de nit a buscar els peixos (era d'un carrer que havien decorat de fons marí). Però resulta que les Festes de Gràcia encara no s'havien acabat! Total, que ens van denunciar i vam tenir un bon ensurt.

A més, el diumenge, quan tornàvem del casament del Pep Clua, va caure una turmenta terrible i vam trobar tots els peixos nedant pel terra del carrer Germandat.

Al llarg dels anys i conjuntament amb les nostres parelles, hem format part de gairebé tots els esdeveniments associatius del poble: entitats culturals, entitats pastorals, entitats de lleure, ajuntament... Treballant colze a colze, també amb divergències, però sempre amb la sensació que no ens podem quedar assegudes esperant a casa, sinó que calia saber ajudar a transformar la societat. El temps passa molt de pressa i teníem ganes de fer moltes coses.

Ara potser ja no tantes...

Durant aquests anys el poble ha sofert molts canvis, alguns més bons que d'altres, i encara els que queden per venir, però si anem plegats, segur que els farem de la millor manera.

Els anys han anat passant, però sempre hem pensat que mai podíem deixar d'estar actives, i encara ens queda empena per formar part de la junta dels Casal d'Avis de Moja. Algú em va passar aquesta cita: "La joventut és un regal de la natura, però la vellesa és una obra d'art".

Si, 'goita' quines obres d'art tant boniques tenim aquí a dalt...

Aquests dies, i treballant conjuntament per fer el pregó, hem tornat a parlar de moltes coses i del paper de la dona dins la societat, però també del paper que ens hi ha tocat jugar a les dones de la nostra generació. De les consultes fetes, hem pogut extreure el canvi que fan les dones quan tenen capacitat per dedicar-se a les coses que a elles els

agraden i són elles mateixes, més enllà de la responsabilitat més directe de dur la família i gestionar la casa.

Volem compartir amb les noves generacions que existeix un potencial il·limitat per vosaltres, que no defalliu en tirar endavant i fer les coses que de debò us omplen, participar cada vegada més de la nostra societat, ajudant a transformar-la i fer-la millor, sense vosaltres això no serà possible.

Ens congratula veure que les dones avui en dia formen part de tots els moviments associatius del poble, és més, sent en molts d'ells majoria.

Hem arribat a l'any 2019 on és possible que dues dones de certa edat facin un pregó i ja sigui normal. Per arribar fins aquí, han calgut que passin bastantes coses. Aquesta normalitat és sana i ens podem sentir satisfetes d'haver ajudat a que sigui així.

Potser que anem acabant, no, Rossi... (això tu, jo només he vingut a veure si ho fas bé!)

Hem volgut compartir amb vosaltres alguns dels nostres records, tractant de fer un pregó amè i no massa llarg. La nostra intenció ha estat fer-vos passar una estona entre divertida i reivindicativa... però una bona estona. Un pregó de dues dones que s'estimen aquest poble i la seva gent.

Tanmateix no voldríem acabar sense tenir un record per totes aquelles persones que han treballat pel nostre poble, perquè Moja sigui un indret acollidor i tranquil, però ple de persones amb inquietuds i empenta. Un record per aquells i aquelles que ja no hi són, no val a dir noms, doncs no ens voldríem deixar ningú.

I donar ànims i empenta a persones com les que formen la comissió de festes, perquè fan una feinada perquè tots gaudim de la Festa Major i a totes aquelles persones que participen de les entitats del poble, perquè això demostra que som un poble viu, (i no aquell poble dormitori que ens volien fer ser). Animar-vos a tots a continuar fent poble, perquè ens dóna a entendre a les dones que avui estem aquí dalt, que alguna cosa vàrem fer bé.

Ara que començo a veure moviments... Digues allò que sempre deia l'avi Cisco...

Ara hi anava, t'has avançat... és que sinó no acabem... L'avi Cisco, l'home de les frases curtes, en tenia una que encaixa a la perfecció amb aquest moment: "Sermons curts, fan moure els cors. Sermons llargs fan moure els culs".

Doncs anem acabant, que se'n mouen uns quants, de culs...

Molt bona festa major a tothom